

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 listopada 2017 r.,
sprawy **M.J. i X.J.** ,
skazanych za czyny z art. 280 § 2 k.k. i inne,
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 maja 2017 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 29 grudnia 2016r.,
sygn. akt II K (...),

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadne,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońców z urzędu tj.**
 - adw. M.G., Kancelaria Adwokacka w O.,**
 - adw. M.C., Kancelaria Adwokacka w O.,****kwoty po 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M.J. i X.J. zostali oskarżeni o to, że:

„1. w dniu 10 marca 2014 r. w N. działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą używając przemocy wobec E.S. w postaci: uderzenia ręką w twarz, uderzenia pięścią w nos, przyduszania za szyję, kopania kolaniem w okolice tułowia oraz grożąc natychmiastowym uszkodzeniem ciała w postaci obcięcia palców, posługując się przy tym niebezpiecznym przedmiotem w postaci siekiery

oraz środkiem obezwładniającym, tj. paralizatorem i gazem łzawiącym zabrali mu w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 390 zł, przy czym czynu tego dopuścili się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k.

a nadto M.J. o to, że:

2. w dniu 21 marca 2014 r. w N. używając przemocy wobec D.S. polegającej na jednokrotnym uderzeniu w/w pięścią w twarz, a następnie po upadku pokrzywdzonego na ziemię, uderzając go kilkakrotnie pięścią w twarz zabrał mu w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie nie większej niż 190 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

3. w dniu 29 marca 2014 r. w N. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą używając przemocy wobec J.K. poprzez przytrzymywanie go za ubranie i dociskanie jego osoby do ściany budynku, zabrał mu w celu przywłaszczenia dekodery i butlę gazową o poj. 11 litrów o łącznej wartości około 205 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4. w dniu 05 lipca 2014 r. w N. używając przemocy wobec P.M. w postaci bicia rękoma i kopania nogami po całym ciele usiłował zabrać mu w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 3000 zł, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na obronę pokrzywdzonego i interwencję funkcjonariuszy policji, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

a nadto M. J. o to, że:

5. w dniu 20 czerwca 2014 r. w N., woj. (...) w celu wywarcia wpływu na świadka R.P. w toczącym się postępowaniu Ds. (...) przeciwko X.J. podejrzanemu o czyn z art. 280 § 1 k.k. użył wobec niego groźby bezprawnej w ten sposób, że trzymając w ręku nóż typu: „motylek” usiłował zadać w/w cios w górne części ciała i

groził mu pozbawieniem życia celem zmuszenia go do zmiany zeznań, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt II K (...),

1/ M.J. uznał za winnego popełnienia czynów mu zarzucanych w akcie oskarżenia i za to :

a/ za czyn z pkt. 1 /tj. z pkt 1. a/o / skazał go z mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i na zasadzie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4/ czterech/ lat pozbawienia wolności,

b/ za czyn z pkt. 5 / tj. z pkt.2. a/o w stosunku do M.J. o czyn z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k./ skazał go z mocy z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na zasadzie art. 245 k.k. wymierza mu karę 6 / sześciu / miesięcy pozbawienia wolności,

c/ Na zasadzie art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k. w zw., z art. 4 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności z punktów 1a, 1b wymierzył oskarżonemu M.J. karę łączną 4/czterech / lat pozbawienia wolności

2/ X.J. uznał za winnego popełnienia czynów mu zarzucanych w akcie oskarżenia i za to:

a/ za czyn z pkt. z pkt. 1 / tj. z pkt 1. a/o / skazał go z mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i na zasadzie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4/ czterech / lat pozbawienia wolności,

b/ za czyn z pkt. 2 / tj. z pkt. 2. a/o w stosunku do X.J. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. / skazał go z mocy z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na zasadzie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 / dwóch / lat pozbawienia wolności,

c/ za czyn z pkt. 3 / tj. z pkt.3. z a/o /skazał go z mocy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na zasadzie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 / dwóch / lat pozbawienia wolności,

d/ za czyn z pkt. 4/ tj. z pkt. 4 a/o / skazał go z mocy z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na zasadzie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 / dwóch / lat pozbawienia wolności

e/ Na zasadzie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności z punktów 2a, 2b, 2c , 2d wymierzył oskarżonemu X.J. karę łączną 5 /pięciu / lat i 6 / sześciu / miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca M.J. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- co do przypisanego oskarżonemu czynu z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.:

1. naruszenie prawa materialnego tj. art. 280 § 2 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie przejawiające się przypisaniem oskarżonemu popełnienia czynu wskazanego w ww. przepisie (...),

2. mające wpływ na treść wyroku naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., 410 k.p.k. poprzez nieprawidłowe zastosowanie przedmiotowych przepisów, naruszenie przez Sąd I Instancji zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów, nieuwzględnienie wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego M.J. oraz popadnięcie przez Sąd w dowolność ocen (...),

3. mające wpływ na treść wyroku naruszenie art. 170 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1a k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie bezpośrednio przed Sądem I instancji w charakterze świadka J.S. (...),

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że oskarżony M.J. w dniu 10 marca 2014 r. był obecny w mieszkaniu D.D., gdzie dokonał wraz z oskarżonym M.J. oraz inną nieustaloną osobą zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy z prawidłowej analizy materiału dowodowego brak jest możliwości dokonania takich ustaleń,

- co do przypisanego oskarżonemu czynu z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.:

5. mające wpływ na treść wyroku naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., 410 k.p.k. poprzez nieprawidłowe zastosowanie przedmiotowych przepisów, naruszenie przez Sąd I Instancji zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów, nieuwzględnienie wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego M.J. oraz popadnięcie przez Sąd w dowolność ocen (...),

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że oskarżony M.J. w dniu 20 czerwca 2014 r. był obecny przy spotkaniu X.J. ze świadkiem R.P. oraz dokonał zarzucanego czynu, w sytuacji gdy z prawidłowej analizy materiału dowodowego brak jest możliwości dokonania takich ustaleń, a ponadto w zakresie obydwu zarzucanych czynów:

7. naruszenie art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k. oraz 424 § 2 k.p.k. poprzez poprzestanie przez Sąd orzekający na ogólnikowym wyliczeniu osób, których zeznania i wyjaśnienia stanowiły podstawę orzekania oraz okoliczności jakie miałyby w sprawie zostać ustalone, a których wskazanie w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia ma jedynie charakter porządkowy, co uniemożliwia obronie zapoznanie się z faktycznymi podstawami orzeczenia, a tym samym, uniemożliwia poddanie orzeczenia i jego podstaw prawidłowej kontroli przez Sąd II instancji,

8. naruszenie art. 389 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie odczytania wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym (...),

9. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat (...).

Wskazując na powyższe uchybienia apelujący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części w całości i uniewinnienie oskarżonego M.J. od dokonania zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego X.J. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów przeprowadzonych w niniejszej sprawie (...),

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony X.J. popełnił zarzucane mu w akcie oskarżenia czyny (...).

Wskazując na powyższe uchybienia apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 2 poprzez:

a) uniewinnienie X.J. od zarzucanych mu w pkt. 1, 2 i 3 aktu oskarżenia czynów

b) zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego mu w pkt. 4 aktu oskarżenia z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na czyn z art. 217 § 2 k.k. bądź z art. 157 § 2 k.k. i umorzenie postępowania co do tego czynu, z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela, ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w części odnoszącej się do oskarżonego X.J. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 16 maja 2017 r., sygn. akt II Aka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego kasację wnieśli obrońcy.

Obrońca skazanego X.J. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenia prawa, mogące mieć wpływ na jego treść, tj.: naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów przeprowadzonych w niniejszej sprawie, nieuwzględnieniu całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie zgromadzonych dowodów, akcentującej wbrew zasadzie obiektywizmu okoliczności niekorzystne dla oskarżonego i oparte na pomówieniach, przy jednoczesnym bagatelizowaniu lub pomijaniu tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego poprzez:

1. zaniechanie kompleksowej oceny dowodu z zeznań świadków: E.S., D.S., J.K. i P.M. i w konsekwencji uznania ich za wiarygodne, pomimo ich niekonsekwencji i zachodzących, nie dających się usunąć sprzeczności między nimi jak również nie znajdujących odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie;

2. pominięcie oceny dowodu z opinii daktyloskopijnej oraz z płyty cd/dvd z zapisem kamer na stacji benzynowej, podczas gdy dowody te potwierdzają wersję wydarzeń opisaną przez X.J. odnośnie czynu z pkt. 2 aktu oskarżenia, jednocześnie dyskredytując zeznania pokrzywdzonego D.S., które Sąd uznał za w pełni wiarygodne;

3. zaniechanie kompleksowej oceny dowodu z mandatu karnego z dnia 06.04.2014 r. w sytuacji, gdy dowód ten potwierdza wyjaśnienia oskarżonego, iż

dopiero gdy dostał mandat karny policjanci „postanowili powiązać go z nierozwiązanym rozbojem”, a do tego czasu nie był w kręgu zainteresowania Policji w związku ze zdarzeniem z dnia 10 marca 2014 r.;

4. zaniechanie kompleksowej oceny dowodu z opinii kuratora o X.J. znajdującej się w aktach sprawy II Kow (...), podczas gdy wynika z niej, iż oskarżony cieszy się dobrą opinią wśród sąsiadów i nie terroryzuje mieszkańców Nasielska wbrew opinii Sądu;

5. uznanie wyjaśnień oskarżonego X.J. za niewiarygodne w zakresie w jakim nie przyznał się on do zarzucanych mu czynów, mimo, że jego wyjaśnienia są logiczne, rzeczowa i szczere oraz korespondują z dowodami rzeczowymi zgromadzonymi w sprawie, tj., opinii daktyloskopijnej, zapisu z kamer na płycie cd/dvd oraz mandatu karnego z dnia 06.04.2014 r.;

6. rozstrzygnięcie wątpliwości, które wyłoniły się w toku postępowania na niekorzyść oskarżonego, wbrew zasadzie *in dubio pro reo*, skutkujących uznaniem oskarżonego za winnego, poprzez niezasadne przyjęcie, że oskarżony dokonał zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że czynów tych nie popełnił.

Ponadto skarżący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. art. 280 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie przejawiające się przypisaniem oskarżonemu usiłowania dokonania czynu wskazanego w w/w przepisie w sytuacji, gdy zachowanie się oskarżonego podczas „zajścia” z P.M. nie wypełniło znamion wskazanych w tym przepisie, zatem winno skutkować uniewinnieniem oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 maja 2017 r. i utrzymanego tym wyrokiem w mocy wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 29 grudnia 2016 r. oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji

Obrońca M.J. w kasacji powielił w znacznej części zarzuty stawiane w apelacji, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając

1. rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak szczegółowego rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym wniesionym na korzyść skazanego M.J. (...),

2. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. poprzez brak szczegółowego rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym (...),

3. rażące naruszenie przepisów postępowania tj. art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., art. 9 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. poprzez nieuzupełnienie przez Sąd II instancji materiału dowodowego i nieprzeprowadzenie wnioskowanego przez obrońcę oskarżonego M.J. dowodu niezbędnego do pełnego wyjaśnienia okoliczności sprawy tj. dowodu z zeznań świadka J.S. oraz bezpodstawne uznanie słuszności w zakresie oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie ww. świadka bezpośrednio przed Sądem i poprzestanie na odczytaniu zeznań świadka z postępowania przygotowawczego (...),

4. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. poprzez brak szczegółowego rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym dotyczących dokonania nieobiektywnej, dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji oraz poprzez bezzasadną aprobatę oceny dokonanej przez Sąd I instancji (...),

5. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść tego orzeczenia, a mianowicie: art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k. oraz 424 § 2 k.p.k. poprzez: brak szczegółowego rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym wniesionym na korzyść skazanego, w zakresie w jakim skazany podnosił, iż Sąd orzekający poprzestał na ogólnikowym wyliczeniu osób, których zeznania i wyjaśnienia stanowiły podstawę orzekania oraz okoliczności jakie miałyby w sprawie zostać ustalone (...),

6. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść tego orzeczenia, a mianowicie: art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 389 § 1 k.p.k. poprzez brak rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym wniesionym na korzyść skazanego, tj. brak rozważenia

zarzutu zaniechania odczytania wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym (...),

7. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść tego orzeczenia, a mianowicie: art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak szczegółowego rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym wniesionym na korzyść skazanego, w zakresie w jakim skazany podnosił, iż orzeczona w stosunku do skazanego kara jest rażąco niewspółmierna (...),

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II Instancji i poprzedzającego go wyroku Sądu I instancji w stosunku do skazanego M.J. w całości i uniewinnienie M.J., bądź uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II Instancji i poprzedzającego go wyroku Sądu I instancji w stosunku do skazanego M.J. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w O. wniósł o uznanie obu kasacji za oczywiście bezzasadne.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacje są bezzasadne w stopniu oczywistym, co skutkowało ich oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.).

Wbrew twierdzeniom autorów kasacji, Sąd odwoławczy, stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał obydwie apelacje w granicach zaskarżenia, a sporządzone uzasadnienie zaskarżonego wyroku czyni zadość dyspozycji art. 457 § 3 k.p.k.

Lektura zarzutów sformułowanych w wywiedzionych kasacjach pozwala na stwierdzenie, że w rzeczywistości są one powtórzeniem zarzutów apelacyjnych i

sprowadzają się do zanegowania przeprowadzonej w sprawie przez Sąd pierwszej instancji i aprobowanej przez Sąd odwoławczy, prawidłowej oceny zebranych dowodów oraz podważenia dokonanych ustaleń faktycznych – nie są więc zarzutami kasacyjnymi w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. Jak słusznie zauważył prokurator w odpowiedzi na kasacje obrońców, dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne poczynione zostały z poszanowaniem obowiązujących przepisów procesowych. Sąd Okręgowy jak i Sąd Apelacyjny nie przekroczyły ram wyznaczonych zasadą swobodnej oceny dowodów, nie doszło także do naruszenia domniemania niewinności. Dokonując ustaleń faktycznych odniesiono się zarówno do dowodów przemawiających na niekorzyść, jak i na korzyść oskarżonych. Nie naruszono także reguły *in dubio pro reo*, która znajduje zastosowanie jedynie wówczas, gdy zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości. Orzekające w sprawie Sądy słusznie tego rodzaju wątpliwości nie dopatrzyły się.

Obydwaj skarżący stawiają zarzuty obrazy prawa materialnego, przy jednoczesnych zarzutach obrazy przepisów postępowania, ignorując fakt, że tak sformułowane zarzuty obarczone są wewnętrzną sprzecznością. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i piśmiennictwie, konsekwentnie podkreśla się, iż obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych (por. S. Zabłocki (w:) J. Bratoszewski, L. Gardocki, Z. Gostyński, S. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki - Kodeks postępowania karnego. Komentarz., Warszawa 2004, t. III, s. 111). Nie można zatem skutecznie postawić tego zarzutu – jak to czynią skarżący – z jednoczesnymi zarzutami obrazy przepisów postępowania w tym samym zakresie. W zasadzie przedmiotem postępowania kasacyjnego nie może być też ocena dowodów i trafność wniosków wyprowadzonych na tej podstawie.

Zważywszy na fakt, że Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku prawidłowo i w wystarczający sposób odniósł się do wszystkich zarzutów apelacyjnych, które zostały powielone przez skarżących w kasacjach, wystarczającym będzie odesłanie obrońców do jego wnikliwej lektury, bez

konieczności ponownego powtarzania argumentów w nim zawartych, które Sąd Najwyższy w pełni aprobuje. obrońcy, stawiając zarzuty naruszenia norm prawa procesowego, polegającego na faktycznym braku rozważenia zarzutów apelacyjnych w konsekwencji zmierzają do wywołania ponownej, dublującej kontroli orzeczenia Sądu I instancji przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym, co jest zabiegiem niedopuszczalnym na gruncie obowiązujących norm prawnych.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadne oraz obciążył skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

as